

До Бременъ, разбира се, не било близо; тѣ стигнали вечеръта въ една голѣма гора и тамъ останали да прѣношуватъ. Кучето и магарето легнали подъ едно дърво, котката се покачила на дървото, а пѣтельтъ кацналъ на самия връхъ на дървото. Прѣди да заспи, той се огледалъ и му се видѣло, че нѣкждѣ на далечъ блѣщи огнь. Той обадилъ на другаритѣ си, че наблизе трѣбва да има нѣкоя кжца и тамъ свѣти.

— Ако е тѣй, — казало магарето, — хайде да отидемъ всички тамъ; това легло хичъ не ми се харесва.

— Пъкъ мене ми се иска и да повечерямъ съ нѣкой кокълъ, — рекло кучето.

И тѣй, всички се опжтили къмъ свѣтлината. Отъ минута на минута свѣтлината ставала по-силна и по-силна и най-сетнѣ достигнали до една много освѣтена кжца, дѣто живѣяли разбойници. Магарето, като най-голѣмо, отишло до прозореца и погледнало вжтрѣ.

— Какво видишь тамъ, — попиталъ го пѣтельтъ.

— Какво виждамъ ли? — Маса наредена съ всѣкакви еденета и питиета, а разбойници сѣдатъ наоколо и ядатъ съ двѣ ржцѣ.

— Е-хеее! Не е лошо и ние да си похапнемъ оттамъ нѣщичко! — казалъ пѣтельтъ.

— Разбира се, разбира се, добрѣ би било и ние да повечеряме! — отговорило магарето.

И всички почнали да се съвѣтватъ, какъ да пропѣдятъ разбойниците и най-сетнѣ намислили. Най-напрѣдъ отишло магарето и си дигнало прѣднитѣ крака на прозореца, кучето се качило на гърба му, котката на кучето, а пѣтельтъ на котката. Когато били готови, всички изведнажъ почнали своята музика: магарето заревало, кучето заляяло, котката замякукала, а пѣтельтъ закукури-